

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΕΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2019. ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ

«ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ»

Ελευθερίου ιερομάρτυρος και Της μητρός αυτού Ανθίας.

Έτος 12^ο Τεύχος 557

«Η Βασιλεία του Θεού είναι ένα στρωμένο τραπέζι»

(Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Δορμπαράκη)

Προσκεκλημένος ο Κύριος μαζί με άλλους σε τραπέζι που έκανε πλούσιος Φαρισαίος, βρήκε την ευκαιρία αφενός να διδάξει τους παρόντες Ιουδαίους στο να επικεντρώνουν στην ουσία του Νόμου και όχι στην τυπική κατανόησή του, μέσω θαύματος που πραγματοποίησε ημέρα Σάββατο σ' έναν υδρωπικό, αφετέρου να ελέγξει τον εγωισμό τους, ο οποίος εκφραζόταν με την εκζήτηση από αυτούς «των πρωτοκλισιών», των πρώτων θέσεων στα τραπέζια, με παράλληλο αποκλεισμό από αυτά όλων των πτωχών και καταφρονεμένων συνανθρώπων τους. Ένας από τους συνδαιτηγμένες εξέφρασε τότε την άποψη πόσο ωραίο θα ήταν το τραπέζι της Βασιλείας του Θεού, μαζί με τον Μεσσία και τους λοιπούς πατριάρχες του Ισραήλ. Και ο Κύριος απάντησε στην παρατήρηση με τη σημερινή παραβολή του μεγάλου Δείπνου. Η παραβολή λοιπόν αυτή συνιστά την απάντηση του Κυρίου σε κάτι που, κατά τους Ιουδαίους, αναφέρεται στα έσχατα, εκεί που θα φανερωθεί η Βασιλεία του Θεού. «Ανθρωπός τις εποίησε δείπνον μέγα και εκάλεσε πολλούς».

Εξαρχής λοιπόν είναι κατανοητό ότι η παραβολή του μεγάλου Δείπνου ερμηνεύεται μέσα σε εσχατολογικά λεγόμενα πλαίσια, σ' εκείνα δηλαδή τα πλαίσια που φανερώνουν τη Βασιλεία του Θεού. Η Βασιλεία του Θεού είναι ένα στρωμένο τραπέζι. Με τη μόνη διαφορά ότι ο μεν Ιουδαίος που έδωσε την αφορμή αποδεχόταν το τραπέζι αυτό της Βασιλείας με τρόπο υλιστικό, ο δε Κύριος το ανάγει στην αληθινή του διάσταση, δηλαδή

ότι έχει πνευματικό χαρακτήρα. Έτσι ο άνθρωπος που παραθέτει το τραπέζι είναι ο ίδιος ο Θεός, ο Οποίος καλεί τους ανθρώπους να μετάσχουν σ' αυτό, να ενταχθούν δηλαδή στη Βασιλεία Του, συνεπώς να μετάσχουν στη ζωή Του – η μετοχή στον ίδιο τον Θεό είναι η ζωή της Βασιλείας. Η αναφορά σε Δείπνο και όχι σε άριστο, δηλαδή όχι σε ένα απλό γεύμα, δεν είναι τυχαία. Για τους Ιουδαίους εκείνο που είχε βαρύνουσα σημασία, εκείνο που είχε επισημότητα ήταν το Δείπνο, το βραδινό δηλαδή γεύμα, συνεπώς η παρομοίωση της Βασιλείας με Δείπνο δείχνει και τη σημασία που αποδίδει ο ίδιος ο Θεός στην κλήση σ' αυτό. Κι αυτό βεβαίως σημαίνει περαιτέρω ότι η Βασιλεία του Θεού έχει χαρμόσυνο χαρακτήρα, δεδομένου ότι οι άνθρωποι καλούνται να μετάσχουν σε κάτι που από τη φύση του έχει το στοιχείο της κοινωνίας και της χαράς: να φάνε και να πιούνε. Κι είναι ευνόητο: η κλήση του Θεού είναι πάντοτε κλήση χαράς, διότι ο Ίδιος είναι η πηγή της. Κλήση μετοχής σ' Αυτόν σημαίνει ο άνθρωπος να κοινωνήσει τη χαρά Του, να φύγει συνεπώς από οτιδήποτε έχει το στοιχείο της θλίψης που φέρνει κάθε τι αμαρτωλό.

Στο Δείπνο λοιπόν της Βασιλείας ο Κύριος κάλεσε πολλούς. Όχι όλους σε πρώτη φάση, διότι μέσα στο σχέδιο του Θεού, στην οικονομία Του, πρώτα κλήθηκαν οι Ιουδαίοι – αυτοί που θεωρούνταν ο εκλεκτός λαός Του – και έπειτα όλοι οι άλλοι. Και μάλιστα στους πρώτους αυτούς υπήρξε μία διπλή πρόσκληση: μία αρχική, για να προετοιμαστούν, και μία τελική, για να ανταποκριθούν όταν όλα θα ήταν έτοιμα. Η αρχική πρόσκληση πραγματοποιήθηκε με τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, που κατά καιρούς στέλνονταν από τον Θεό, προκειμένου να κηρύξουν μετάνοια και να προετοιμάσουν το έδαφος για τον ερχομό του Μεσσία, ενώ η τελική με τον Ιωάννη τον Πρόδρομο και τον ίδιο τον Κύριο Ιησού, ο Οποίος ακριβώς ήλθε ως ο Μεσσίας, που φανέρωνε στο πρόσωπό Του αυτήν την Βασιλεία. Και ποιο το αποτέλεσμα; Η τελική πρόσκληση βρίσκει απροετοίμαστους τους επίσημους πρώτους προσκεκλημένους. Οι οποίοι με παιδαριώδεις δικαιολογίες – ό,τι ο λόγος του Θεού χαρακτηρίζει «προφάσεις εν αμαρτίαις» - αρνούνται την προσέλευσή τους, φανερώνοντας ότι η επιλογή και η προτεραιότητα της ζωής τους είναι οτιδήποτε άλλο, εκτός από τη Βασιλεία του Θεού και το άγιο θέλημά Του.

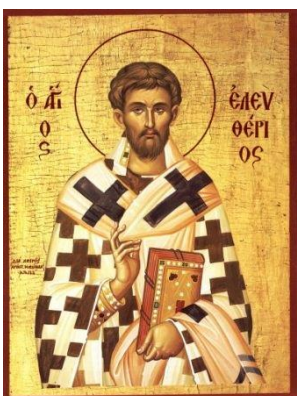
Η απορριπτική στάση στην πρόσκληση του Κυρίου οδηγεί σε διπλή αντίδρασή Του: αφενός διαγράφει διαπαντός τη συμμετοχή των Ιουδαίων στο τραπέζι της Βασιλείας Του, εφόσον βεβαίως θα διατηρήσουν την ίδια στάση – «ουδέποτε γεύσεταιί μου του Δείπνου» - αφετέρου επιταχύνει, θα λέγαμε, την κλήση στους απλούς και καταφρονημένους Ιουδαίους, ώστε και αυτοί να μετάσχουν του Δείπνου, όπως και φέρνει σ' αυτό και τους εκτός της πόλεως των Ιουδαίων, δηλαδή όλους τους εθνικούς και ειδωλολάτρες. Κι αυτό φαίνεται να είναι το αρχικό θέλημα του Θεού, διότι ο πόθος Του είναι «ίνα γεμισθή ο οίκος Του». Με άλλα λόγια στη Βασιλεία του Θεού είναι προσκεκλημένοι όλοι οι άνθρωποι, ανεξάρτητα από την κοινωνική τάξη που ανήκουν ή τη φυλή και το έθνος τους. Ο Θεός βεβαίως αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους και η χαρά Του είναι ακριβώς η συμμετοχή όλων των ανθρώπων σε Αυτόν – αυτό που κήρυσσαν έκτοτε και οι απόστολοι, σαν τον απόστολο Παύλο που διακήρυσσε: «ουκ ένι Ιουδαίος ουδέ Έλλην, ουκ ένι δούλος ουδέ ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ· πάντες γαρ υμείς εις εστέ εν Χριστώ Ιησού».

Το μεγάλο Δείπνο της παραβολής, ως το Δείπνο της Βασιλείας του Θεού, όπως είπαμε, στο οποίο οι άνθρωποι καλούνται να φάνε και πιούνε, παραπέμπει ασφαλώς σε

αυτό που συνιστά τον πυρήνα της Εκκλησίας, τη Θεία Ευχαριστία. Η ίδια η Εκκλησία ως το ζωντανό σώμα του Χριστού είναι η επί γης φανέρωση της Βασιλείας αυτής. Αφού ο Ίδιος ο Κύριος φανερώνει τη Βασιλεία του Θεού, δεν μπορεί παρά και η Εκκλησία, το σώμα Του, να βρίσκεται στον κόσμο με τον ίδιο τρόπο. Συνεπώς αντιστοίχως κατανοείται και το τραπέζι της, η Θεία Ευχαριστία. Όλοι λοιπόν καλούνται σ' αυτό το τραπέζι, να κοινωνήσουν το σώμα και το αίμα του Υιού του Θεού ως ανθρώπου, για να γίνουν σύσσωμοι και σύναρμοι με Εκείνον και μέτοχοι της χαράς Του. Πόσοι όμως από τους χριστιανούς είναι έτοιμοι να αποδεχθούν την κλήση αυτή; Το «μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε», λεγόμενο από τον Κύριο διά χειλέων του ιερέως, συναντά ή απουσιάζοντα ώτα χριστιανών, ή κεκλεισμένα τις περισσότερες φορές από «προφάσεις εν αμαρτίαις». Η παραβολή αυτή του Κυρίου δηλαδή βιώνεται και επιβεβαιώνεται καθημερινά, όπου υπάρχει Εκκλησία και όσο θα ζει με τον τρόπο του Χριστού. Και από την άποψη αυτή το «ερωτώ σε, έχε με παρητημένον» των αρνητών της πρόσκλησης του Δείπνου γίνεται έμπρακτη άρνηση και πρόφαση δικαιολογίας και από εμάς τους χριστιανούς, κάτι που σημαίνει ότι η στάση μας αυτή καθρεπτίζει και την εδώ –στον κόσμο τούτο σχέση μας με τον Χριστό, και την μελλοντική, αν συνεχίζουμε βεβαίως την ίδια τακτική. Τα λόγια πάντως του Κυρίου: «ουδέποτε γεύσεται μου του Δείπνου» συνιστούν τη σαφή προειδοποίησή Του.

Η παραβολή του μεγάλου Δείπνου λέγεται λίγες σχετικά ημέρες προ της εορτής των Χριστουγέννων. Η Εκκλησία μας επίτηδες την θέτει σ' αυτό το χρονικό σημείο, για να δείξει ότι αν δεν γίνουμε κι εμείς έτοιμοι προς μετοχή στο τραπέζι της Βασιλείας Του, τη Θεία Ευχαριστία εν προκειμένω, δεν υπάρχει περίπτωση να εορτάσουμε αληθινά Χριστούγεννα, ως γέννηση του Χριστού στις καρδιές μας. Και βεβαίως δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε ότι δεν αρκεί να καθίσει κανείς στο τραπέζι της Βασιλείας, αλλά να έχει και το κατάλληλο ένδυμα: την όσο το δυνατόν καθαρή ψυχή του, λουσμένη στα δάκρυα της μετανοίας του. Τότε πράγματι θα δει ότι όχι μόνο θα φάει και θα πιει τον προσφερόμενο «εκ του ουρανού καταβάντα άρτον», αλλά θα έχει και τον Ίδιο τον οικοδεσπότη να τον διακονεί, κατά την αψευδή διαβεβαίωση του Κυρίου: «περιζώσεται και ανακλινεί αυτούς και παρελθών διακονήσει αυτοίς».

Άγιος Ελευθέριος ο Ιερομάρτυρας

Ο Άγιος Ελευθέριος γεννήθηκε τον 2ο αιώνα μ. Χ. στην Ελλάδα (κατά άλλους στην Ρώμη) από πλούσιους γονείς. Τότε αυτοκράτορας ήταν ο Κόμμοδος και ο Σεπτίνος Σεβήρος. Ορφανός από πατέρα, ανατράφηκε σύμφωνα με τις επιταγές του Ευαγγελίου από την ευσεβέστατη και φιλάνθρωπη μητέρα του, Ανθία (της Ευανθίας γόνος, στιχηρό Εσπερινού) η οποία έγινε χριστιανή ακούοντας το κήρυγμα από μαθητές του Απ. Παύλου.

Διακαής πόθος της Ανθίας ήταν να επισκεφτεί τη Ρώμη,

που τα χώματά της είχαν βαφτεί με το αίμα των Αποστόλων Πέτρου και Παύλου. Κάποτε, λοιπόν, αποφάσισε και πήγε. Μαζί πήρε και το νεαρό γιό της Ελευθέριο. Ο επίσκοπος Ρώμης Ανίκητος, όταν είδε τον Ελευθέριο εκτιμώντας την πολλή νοημοσύνη του, τη θερμή πίστη και το αγνό ήθος του, τον έλαβε υπό την προστασία του.

Σε ηλικία 15 ετών χειροτονήθηκε από τον επίσκοπο Ρώμης Ανίκητο, διάκονος και έπειτα από τρία χρόνια χειροτονήθηκε ιερέας. Από τη θέση αυτή ο Ελευθέριος αγωνίστηκε με ζήλο για τη διδασχή του ποιμνίου του, και σε έργα φιλανθρωπίας. Αργότερα και σε ηλικία είκοσι ετών, με κοινή ψήφο κλήρου και λαού έγινε επίσκοπος Ιλλυρικού, σημερινής Αλβανίας με έδρα την Αυλώνα.

Μα χειροτονήθηκε τόσο μικρός; Στο ερώτημα δίνει απάντηση ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης.... Γράφει σε υποσημείωση του Συναξαριστού του: «Ας μη θαυμάζει κανείς ότι αυτός ο άγιος χειροτονήθηκε σε ηλικία αντίθετη με τους ιερούς κανόνες της 6ης Οικ. Συνόδου και της τοπικής Συνόδου της Νεοκαισαρείας, οι οποίοι ορίζουν ότι ο διάκονος χειροτονείται στη ηλικία των 25 χρόνων, ο πρεσβύτερος στα 30 και ο επίσκοπος πάνω από 30. Αυτό έγινε γιατί ο άγιος Ελευθέριος έζησε πριν ακόμη γίνουν οι παραπάνω κανόνες, οι οποίοι έγιναν αργότερα».

Η χειροτονία του αγίου Ελευθερίου, όπως γράφει κάποιος βιογράφος του, έγινε «κατ' οικονομίαν» Θεού, λόγω των μεγάλων αρετών και της σοφίας του με την οποία προσείλκυε στον Χριστό τους ειδωλολάτρες. Η γλυκύτητα του λόγου του, που επιβεβαιωνόταν με τα πολλά θαύματα του, έκανε αυτούς που βρίσκονταν στην πλάνη να ασπαστούν την χριστιανική αλήθεια.

Η φήμη της αρετής του Αγίου Ελευθερίου ήταν τόσο μεγάλη που έφτασε μέχρι τη Βρετανία. Έτσι, ο βασιλιάς της, Λούκιος, έγραψε επιστολή στον Ελευθέριο και του δήλωνε ότι αυτός και ο λαός του επιθυμούσαν να γίνουν χριστιανοί. Ο Ελευθέριος αμέσως ανταποκρίθηκε, στέλνοντας δύο εκπαιδευμένους στην πίστη άνδρες, που κατήχησαν και βάπτισαν χριστιανούς τον Λούκιο με το λαό του.

Όταν ο Σεπτίμιος Σεβήρος πληροφορήθηκε την χριστιανική δράση του Ελευθερίου διέταξε την σύλληψή του. Έπειτα από πολλά βασανιστήρια ο Ελευθέριος οδηγήθηκε από τους ειδωλολάτρες στην αρένα της Ρώμης. Τα άγρια ζώα όμως δεν τον άγγιξαν, γι' αυτό και αποκεφαλίσθηκε μαζί με την μητέρα του.

Έτσι ο Άγιος Ελευθέριος πέρασε «εις τήν έλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Προς Ρωμαίους, η' 21). Δηλαδή στην ελευθερία της ένδοξης κατάστασης των παιδιών του Θεού. Η Σύναξή του τελείται στο μαρτύριο αυτού, πλησίον του Ξηρολόφου.

Ο Άγιος Ελευθέριος θεωρείται βοηθός των εγκύων γυναικών. Τους δίνει «καλή λευτεριά». Πολλές γυναίκες επικαλούνται τη βοήθεια του και ακουμπούν το εικονισματάκι του αγίου πάνω τους. Η αντίληψη αυτή αναφέρεται και σ' ένα προσόμοιο στιχηρό της εορτής. «Τῶν έπιτόκων γυναιών Πάτερ κηδόμενος, έλευθερίαν δίδως, τῷ Ναῶ σου φοιτώσαις...», δηλαδή, Φροντίζεις Πάτερ τις έγκυες γυναίκες που καταφεύγουν στο ναό σου δίνοντας του ελευθερία....